

Splněný sen

Nedávno mi přišel do redakce e-mail až z amerického Chicaga. Psal mi český trucker Luděk, který zde již nějakou dobu pobývá, že si ve zdejší české prodejně a internetové kavárně Cafe Prague kupuje náš časopis. Udělalo mi to velkou radost a okamžitě mě napadlo, že by bylo zajímavé se Luděka zeptat, jak se vlastně do Ameriky dostal a jestli práce řidiče kamionu splnila jeho sny a očekávání. Třeba vás naše povídání inspiruje a vyrazíte také objevovat jinou kulturu a cizí kraje.

S tímhle nádherným Kenworthem Luděk jezdí.

Jsem řidič kamionu, který se zajímá o vše, co má více než čtyři kola. Řídit kamion v Americe je můj splněný sen, však se podívejte na toho kráse, kterého kočírují.

Jelikož jsem se narodil v roce 1971, v době, kdy jsem se začal o nákladní vozy zajímat, jsem na silnicích vídal hlavně vozidla z domácí produkce, nebo ze zemí východního bloku. Všude kolem jezdilo hodně tater a liazů, a když jsem zahlédl nějaké to volvo, byl to pro mě svátek.

Krátce po revoluci, v roce 1990, jsem si koupil první číslo časopisu Trucker a byl jsem nadšen.

V některém z prvních ročníků byl představen Kenworth T2000 a pomalu se začaly objevovat sem tam i nějaké fotografie nebo plakáty. Tehdy jsem si tiše přál, abych někdy dostal příležitost se v takovém autě svést. O tom, že bych ho mohl i sám řídit, jsem ani neuvažoval.

Už samotná cesta do Ameriky pro mě znamenala splnění dvou klukovských snů. Za prvé jsem chtěl letět letadlem Boeing 747 Jumbo Jet a za druhé navštívit USA. Na základní škole jsme měli vynikající učitelku zeměpisu paní Marii Štursovou a právě díky ní a jejím znalostem, které nám

ve vrchovaté míře předávala, jsem zatoužil tuto zemi vidět. Později, když jsem již brázdil americké dálnice, jsem jí posílal pohledy z turisticky zajímavých míst a v duchu jí děkoval za vše, co mě o USA naučila a co jsem později mohl spatřit na vlastní oči.

Vše tedy začalo v listopadu 1997 v Amsterdamu, kde jsem nastoupil do B-747 Jumbo Jet nizozemské letecké společnosti KLM a odletěl do Spojených států. Začátkem července 1998 mi zavolał můj známý Petr, jestli bych s ním chtěl jet do New Yorku. Nadšeně jsem souhlasil. Petr vě-

děl o mojí touze svést se v „nosáči“ a byl rád, že mi můj sen může splnit. Seznámili jsme se spolu až v Chicagu na Silvestrovské párty roku 1997. On hodně jezdil, a tak nebylo mnoho příležitostí se vidět a lépe poznat.

18. červenec 1998, den s velkým „D“ právě začínal. Od rána jsem netrpělivě přešlapoval a čekal, až Petr zavolá a sdělí mi čas odjezdu. Dočkal jsem se kolem desáté ráno. „Za hodinu jsem u tebe, buď nachystaný. Nejpozději v poledne musíme vyjet. Náklad jahod právě dorazil do Chicaga a my je povežeme na Market do New Yorku, do Bronxu,“ dodal.

V první chvíli mě úplně zamrazilo, vždyť Bronx byla ta vyhlášená gangsterská čtvrt, plná násilí, kterou jsem si pamatoval z mnoha amerických filmů. Tento stav ale netrval dlouho a já se začal těšit jako „malý Jarďa“. Petr přijel přesně a já odpočítával poslední okamžiky, kdy poprvé vystoupím po pár schůdkách do kabiny a splní si mi můj největší životní sen. Po 20 minutách jízdy jeho Cadillacem jsme zastavili před černým Freightlinerem C-120 Century Class polské kamionové firmy Wolfrans. Nebylo moc času na rozjímání, Petr zacouval pod návěs, odzkoušel, zda je vše správně připojeno, zkontroloval světla a pneumatiky a vyrazili jsme. Za zády máme 23 tun jahod a já poslouchám pobrukování motoru Detroit Diesel s 500 koni, pravidelné pís-kání turba a stále ještě nemohu uvěřit, že nesním, že je to realita. Petr na mně poznal, že si jízdu a její atmosféru opravdu vychutnávám a čekal, až prvotní opojení z velkého zážitku přejde.

Vyjeli jsme z Chicaga a po krátké době přejíždíme hranici států Illinois a Indiana, kde se chystáme na první zastávku na natankování paliva. Gary je sice jen malé městečko v Indianě, ale zároveň patří mezi velké dopravní tepny, neboť se tu kříží čtyři Interstate highways I-65, I-90, I-94 a I-80. Tankujeme do plna (mají tu levnější naftu: tenkrát – 91 centů za galon, dnes 2,45 dolarů za galon), umýváme okna a zrcátka a asi po 30 minutách pokračujeme v jízdě. Paliva nyní máme na dalších 1500 mil.

Cesta přes Indianu a Ohio proběhla v klidu, povíдали jsme si jen tak o životě, našich zážitcích a problémech. Zavzpomínali jsme také na naše silvestrovské seznámení. Petr si pamatoval, že jsem mu říkal, že vlastním v ČR řidičák skupiny C, a proto mi mezi řečí navrhnul, jestli si to nechci zkusit. Po prvotním šoku jsem rychle přikývnul, vždyť taková příležitost už se nemusí opakovat. Obavy, jestli zvládnu takový kolos, který jsem nikdy předtím neřídil, byly potlačeny touhou překročit metu, na kterou jsem nikdy ani nepomyslel. Tak jsme se na odpočívadle (rest area) v Pensylvánii na I-80 (interstate highway ze San Francisca do New Yorku spojující západní pobřeží USA s východním) vyměnili a já vyjel.

Zánovní Freightliner C-120 Century Class při rozjezdu ochotně zareagoval na mé povely a já vrněl blahem a myšlenkami brouzdal někde v „sedmém nebi“. Samozřejmě, že desetistupňová převodovka Rockwell rozhodně blahem nevrněla, ba naopak vrčela při mém zacházení čím dál víc. Musím podotknout, že na 2x vyšlapávání spojky jsem musel okamžitě zapomenout a nepodařilo se mi sladit stříh s povolením plynového pedálu a řazením. Levá noha mi vždy automaticky vystartovala ke spojkovému pedálu a já z toho byl zoufalý. Takto jsem si svoji první jízdu opravdu nepředstavoval. Jen Petr neztrácel hlavu a ochotně mi vše vysvětlil a s řazením mi pomáhal. Přiznal se mi, že jeho začátky byly podobné a snažil se mě uklidnit. „Ještě párkrát si to vyzkoušíš a půjde to samo.“ Ani netušil, co vlastně vyslovil. Ano, chci to umět a udělám pro to vše. Rozjeli jsme se a s jeho pomocí při řazení jsme najeli zpět na highway. Po pár mílích „plavání“ v pravém jízdním pruhu jsem začal vjíždět do construction zóny a highway se sjížděla pouze do jednoho jízdního pruhu. Na vystřídání už bylo pozdě a já začal přemýšlet, jestli jsem vůbec udělal dobře, když jsem si za ten volant sedal. Najednou se objevily betonové mantinely z obou stran a na další přemýšlení nebyl čas. Jen jsem se bál, jestli se mezi ty mantinely střefím. Svou obavu jsem s rozpaky v hlase řekl Petrovi. On

se jen usmál a řekl: „Ale trefíš, já vím, že ano.“ A opravdu. Ovšem ty chvíle byly pekelné. Z každé strany jsem měl maximálně 40 cm, před sebou čumák, a tak jsem víc odhadoval, než viděl. Těch zhruba 12 mil pro mě byla celá věčnost. Srdce mi bušilo strachem a koupal jsem se ve vlastním potu. Po výjezdu na otevřenou dálnici jsem sjel na krajnici a řekl Petrovi, ať jde za volant, že mi ta zkouška opravdu stačila.

Až na místě spolujezdce mi došlo, co se mohlo stát kdyby... Jenže se nic nestalo, prošel jsem si křtem ohněm a pak jsem si uvědomil, jaké štěstí mě vlastně potkalo. Vždyť řídit „ameriku“ je sen mnoha ostřílených bardů, kteří mají po Evropě naježděny stovky tisíc kilometrů a tento sen se splnil právě mně, tenkrát 26letému cucákovi, který najezdil po Čechách pouze několik tisíc km s avii svého otce.

Do New Yorku jsme dorazili na čas, zákazník si převzal jahody a my se vraceli okamžitě domů s prázdnou, protože jsme spěchali zpět do Chicaga, kde už na základně stál jiný návěs s nákladem do Kalifornie.

Když mě Petr přivezl zpět před dům, kde jsem bydlel s přítelkyní, cítil jsem se jako král, který se vrátil z vítězného tažení. Místo oslav a ovací jsem byl ale zchlazen připomínkami, že přijedeme pozdě do práce, že jsem jí nezavolał atd. Však to jistě znáte, když ženy zrovna nemají svůj den a vy jste terč, do kterého se střetují. Ale je pravda, že její námitky byly na místě. Moc jsem její slovní útok nevnímal a ještě stačil Petrovi poděkovat. Na okamžik mě napadla ta slavná Kozinova věta, že: „Do roka a do dne...“. Naklonil jsem se ještě jednou do okénka spolujezdce a prohlásil, že do roka a do dne budu i já vlastnit CDL class A (commercial driver licence, class A je pro soupravu s celkovou hmotností nad 26 000 liber (lbs), asi 12 tun; 1 lb = 0,453 527 kg) a také budu jezdit truckem. Petr se jen pousmál a popřál mi hodně štěstí. No a nakonec se mi to podařilo.

Ale o tom zase až někdy příště.

Jasná volba pro řidiče profesionály
TRUCKER
magazín **KING**